

Høring om rigsretssag i USA: 'Det stjålne brev', endnu en gang.

13. november. Frem for at gå i detaljer om den dukketeatraliske rigsretsfarce i Repræsentanternes Hus onsdag, er det bedre, endnu engang, at påberåbe sig princippet i Edgar Allan Poes 'Det stjålne brev' (The Purloined Letter). Både George Kent og William Taylor, der vidnede, er flegmatiske koldkrigere, hvis synspunkter, holdninger og slet og ret inkompetence truer freden i denne verden. Vi har lagt deres CV ud på Larouchepac.com sammen med en beskrivelse af den absolutte ondskab, for hvilken de burde stilles til ansvar. Begge sider, republikanere og demokrater, karakteriserede imidlertid disse levnedbeskrivelser som "fuldgode". Demokraterne, der tidligere har været 'mere normale' i spørgsmål om krig og fred, fremhævede Taylor og Kents levnedbeskrivelser som om disse vidner var krigshelte snarere end nålestribede ideologer fra en særdeles mudret rendesten.

I deres åbningserklæringer præsenterede begge et fuldstændig falsk billede af et Ukraine, forenet i kamp mod en russisk fjende med, hævdede de, soldater og kampvogne på landjorden. Disse eksisterer ikke. George Kent, langt den mest karakteristiske af de to, snerrende med sin arrogante, slipseklædte elitære opførsel, gik så langt som til gentagne gange at drage analogier mellem Den amerikanske Frihedskrig og det amerikansk/britiske statskup i Ukraine, der indsatte en regering under truslen om neo-nazistisk vold, en regering, som derefter fortsatte med at udføre en anti-russisk etnisk udrensning i den østlige del af landet, i Donbass.

Kent karakteriserede skandaløst OUN-B-deltagerne i Ukraine-kuppet og anstifterne af etnisk udrensning i Donbass som følger: "De dannede frivillige bataljoner af borgere, herunder teknikere og læger. De finansierede deres egne våben, udrustning og forsyninger med 'crowd-sourcing'. De var det 21. århundredes ukrainske ækvivalent til vores egne 'Minutemen' (betegnelse for medlemmer af [Den Amerikanske Borgermilits](#) under [Den amerikanske Uafhængighedskrig](#), red.), der i 1776 trak tiden ud således at den almindelige hær kunne reorganiseres. [Han beskriver her de faktiske handlinger begået af Alexandra og Arlene Chalupa og Dimitri Alperowichi fra CrowdStrikes under den fælles britisk-amerikanske operation kendt som 'Digital Maidan', og de neo-nazister, som de havde under kommando, såsom Azov-bataljonen. Adam Schiff har censureret Chalupas navn sammen med navnet på 'whistlebloweren' i alle transskriptioner af dette vidneudsagn.]

"Til sammenligning ville de amerikanske kolonier muligvis ikke have sejret mod

den britiske imperialistiske magt uden hjælp fra de transatlantiske venner efter 1776. I tradition af Lafayettes organiserede hjælp til general George Washingtons hær og admiral John Paul Jones flåde, har Kongressen generøst bevilget for over 1,5 milliarder \$ over de sidste fem år i desperat efterspurgt træning og udstyr til sikkerhedsbistand i Ukraine.”

Kent fortsatte derefter med at forsvare tre af sine kolleger, der har vidnet imod præsidenten i Adam Schiffs bunker, Marie Jovanovitch, oberstløjtnant Vindman og Dr. Fiona Hill, med hvad han sagde var ”personlige angreb” rettet imod dem. Han sagde: ”De er det 21. århundredes arvtagere efter to giganter fra det 20. århundredes nationale sikkerhedsekspert, der blev født i udlandet: min tidligere professor Zbigniew Brzezinski og hans kollega immigrant Henry Kissinger. Ligesom Brzezinski og Kissinger flygtede Jovanovitch og Vindman fra nazistisk og kommunistisk undertrykkelse for at bidrage til et mere sikkert Amerika.”

Denne ‘hyperbolske’ erklæring er både sand og falsk. Marie Jovanovitch voksede op i Canada, hvortil hendes forældre var flygtet fra Sovjetunionen og nazisterne i kølvandet på 2. Verdenskrig. Vindman voksede op i Lille Odessa i Brooklyn, hvortil hans far var immigreret fra sovjetisk Ukraine efter hans mors død. Karakteriseringen af deres synspunkter som et ekko af de to mennesker, der besudlede Amerikas ære i Verden og slagtede tusinder, Brzezinski og Kissinger, er ganske rammende.

Endelig, sagde Kent, er formålet med de 1,5 milliarder \$ i støtte fra den amerikanske kongres til Ukraine over de sidste fem år ”i sidste instans [at sætte] Ukraine på et spor til at blive en fuld sikkerhedspartner for USA i NATO. ”Dette er den britiske/amerikanske udenrigsministeriums holdning til Ukraine, såvel som holdningen hos den tidligere marionet, den ukrainske præsident, Petro Poroshenko. Mere fornuftige røster i Europa og andre steder anerkender, at denne provokation kan være det sidste strå for Putin og Rusland, eftersom NATO’s udvidelse sætter spørgsmål ved Ruslands evne til at forsvare sig selv.

Alt det ovenstående, der må anses for at være kritisk for enhver fornuftig vurdering af disse vidner, gik hen over hovederne på samtalepartnerne på republikansk side, som holdt sig til den dumme, stupide ensidige pragmatiske pointe om, at Trump, hvad Ukraine angår, var hårdere mod Rusland end Obama, der kun leverede feltrationer og tæpper.

Ambassadør Taylor opbevarede detaljerede notater om alle sine interaktioner med det, han omtalte som ”Trumps uregelmæssige kanal”, Giuliani, ambassadør Gordon Sondland og ambassadør Kurt Volker. Men på en eller anden måde var det først

sidste fredag, den 8. november, efter at dette vidneudsagn havde været på dagsordenen i flere måneder, at et medlem af Taylors stab, informerede ham om, at han – medarbejderen med de meget spidse ører – havde overhørt en samtale på mobiltelefon der foregik mellem præsident Donald Trump og ambassadør Sondland. En dag efter det transskriberede Trump-Zelensky-opkald den 25. juli, talte præsidenten den 26. juli, angiveligt højt nok til at blive overhørt på en mobiltelefon, en mobiltelefon der formodentlig blev holdt mod øret af ambassadør Sondland, og spurgte, om ukrainerne ville gå videre med "undersøgelserne". Sondland svarede, ja. Medarbejderen med superørerne spurgte derefter Sondland, hvad præsidenten ønskede af Ukraine. Sondland svarede angiveligt, at Trump var mere optaget af familien Biden end af Ukraine.

"Bingo" – dette er fremstillingen af hele det kludetæppe, som demokraterne og medierne får en orgasme af i kølvandet på vidneudsagnet i dag. For endelig at finde svar på de såkaldte modydelser, da bistanden, som republikanerne gentagne gange har understreget, blev ydet uden betingelser eller undersøgelser af familien Biden eller ukrainsk indblanding i valget. Den blev også leveret uden at den ukrainske præsident Zelensky klagede over noget pres overhovedet. Dette opdigtede vrøvl repræsenterer en ændring i juridisk teori for demokraterne, som nu hævder, at præsident Trump forsøgte, men ikke fuldførte en bestikkelse, hvilket i deres meget forskruede fortolkninger af bestikkelsesparagrafferne måske, under visse omstændigheder, kunne udgøre en egentlig forbrydelse. Tankeforbrydelser, som vi ofte har understreget, hører totalitære regimer til, ikke vores forfatningsmæssige republik.

Ellers, bekræftede Taylor, der angiveligt skulle være en Ukraine-ekspert, at han ikke kendte til: Politico-artiklen i januar 2017, der detaljeret gennemgik Alexandra Chalupas rekruttering af ukrainske efterretningsagenter, journalister og private efterretningsoperatører til aktiviteter rettet mod Trumps kampagne; lederklummen skrevet af den ukrainske ambassadør i Washington mod kandidat Trump; aktiviteterne i det af udenrigsministeriet finansierede ukrainske anti-korruptions bureau, NABU, i Paul Manafort's falske, sorte regnskabsaffære; eller aktiviteterne på sociale medier fra flere ukrainske embedsmænd, der angriber kandidat Trump. Han sagde at, efter han havde været i Schiffs bunker for at forberede sit første vidneudsagn til kongresudvalget, havde han undersøgt det nærmere, og fundet ud af at kandidat Trump havde foreslået, at han ville lade Rusland blive på Krim. I øvrigt forekom Taylor stort set mentalt åndsfraværende under sit vidneudsagn, hvilket fik mange til at sammenligne ham med Robert Muellers katastrofale optræden i juli overfor det samme udvalg.

Republikanerne fortsatte forsigtigt med at beskrive Taylor-Kent-vidnesbyrdet for hvad det var, resterne af en monumental politisk kamp om hvem der fastlægger

udenrigspolitikken – præsidenten eller de livslange, ikke-valgte eksperter, støttet af den britiske efterretningstjeneste. Men Rep. Devin Nunes leverede en stærk åbningstale. Kommentarerne fra den sene aften viser, at nålen tilsyneladende ikke bevægede sig i nogen retning baseret på onsdagens aktiviteter.